

Markó Béla
GÖRÖG MINTA

Lehet, hogy utoljára idekint.
Aztán már nem tudom. Éppen olyan
a tenger. Látni akartam megint.
Akárcsak eddig, megjön s elrohan

a hullám, mintha hozna valami
újat. Valami mást. Kagylót, sirályt.
S valóban. Nyilván nem a tavalyi
egyik sem. Új szolgát és új királyt

teremt magának. Eljátszik velük,
majd félredobja. Semmi sem örök,
csak fent az ég és lent a víz. Derűt,

borút próbálgat, olykor mennydörög,
máskor nyugodt, de nem múlik, s nekem
ilyesmi kell most, ami végtelen.

Nea Potidea, 2023. augusztus 13.

GÖRÖG HEGY

Itt összeszűkül a tengeröböl,
s ha tiszta az idő, a messzeségben
hóval borítva fel-feltündököl
az istenek hegye, hol réges-régen

nyüzsögtek még a halhatatlanok,
aztán kihaltak. Vagy csak nem akarnak
mutatkozni. S most fehéren ragyog,
mint szobor, mit lepellel letakartak.

Mégis remélem, hogy nem volt hiába
sok gyarló isten, s hátha nem lehet
továbbra sem megmászni a hegyet,

és szükség lesz még a fantáziánkra.
Pedig ma már akárki fel tud menni.
De aki felmegy, annak nincs ott semmi.

Nea Potidea, 2023. augusztus 14.

GÖRÖG TANULSÁG

Lement a vízen már a nap, de fent még
megcsillan a fény a sirályok szárnyán.
Ki tudja, hogyha én is köztük lennék,
csak az odalenti sötétet látnám,

mert lassan egybemosódnak az árnyak,
és egyre fogy belőlünk is a nappal.
Merre vannak, akik hazataláltak?
Már nincs ott ajtó. Nincs terített asztal.

Ennyi hazám volt csak. Napfény egy szárnyon.
Hogy szerethessem, messziről kell látnom.
Mástól sötétül, és mástól világít.

Csupa visszfény. Csupa visszaverődés.
Akár a villámlás utáni dörgés.
Ami elmúlt, csak az hallszik idáig.

Nea Potidea, 2023. augusztus 15.